

Nachtvliegers

Toen Jezus van Nazareth stervende aan het kruis hing, passeerde de *volcryn* binnen een jaar na zijn doodstrijd, koers zettend naar buiten.

Toen de Vuuroorlogen op aarde woedden, voer de *volcryn* vlak langs het Oude Poseidon, waar de zeeën nog geen namen hadden en nog niet bevist werden. Tegen de tijd dat de sterrenaandrijving de Federale Naties van de Aarde in het Federale Rijk had veranderd, was de *volcryn* de randen van de Hranganruimte binnengetrokken. De Hrangans kwamen dat nooit te weten. Net als wij waren zij kinderen van de kleine heldere werelden die rond hun verspreide zonnen draaiden, met weinig belangstelling voor en nog minder kennis van de dingen die zich in de golven ertussen bewogen.

Oorlog laaide duizend jaar op en de *volcryn* bewoog erdoorheen, onwetend en onaangetast, veilig op een plaats waar geen vuren ooit konden branden. Daarna was het Federale Rijk uiteengeslagen en verwoest, en waren de Hrangans verdwenen in het duister van de Ineenstorting, maar voor de *volcryn* werd het niet donkerder.

Toen Kleronomas zijn inspectieschip uit Avalon voer, naderde de *volcryn* hem op minder dan tien lichtjaren afstand. Kleronomas vond vele dingen, maar de *volcryn* vond hij niet. Toen niet en op zijn terugreis naar Avalon, een mensenleven later, niet.

Toen ik een kind van drie was, was Kleronomas tot stof vergaan, even ver weg en dood als Jezus van Nazareth, en de *volcryn* passeerde Daronne van dichtbij. Dat seizoen deden alle mediums van de Crey vreemd en zaten naar de sterren te staren met lichtende, flakkerende ogen.

Toen ik volwassen was, was de *volcryn* voorbij Tara gevaaren, zelfs voorbij het gebied van de Crey, nog steeds buitenwaarts koersend.

En nu ben ik oud, steeds ouder, en de *volcryn* zal spoedig de Sluier van de Verleider doorklieven, daar waar dat als een zwarte nevel tussen de sterren hangt. En wij volgen, wij volgen. Door de duistere golven waar niemand ooit komt, door de leegte, door de stilte die onafgebroken doorgaat, jagen mijn *Nachtvlieger* en ik hem na.

Ze bewogen zich langzaam omlaag door de doorzichtige buis die de havens in hun baan verbond met het ruimteschip dat voor hen lag te wachten, waarbij ze zichzelf handmatig door de gewichtloze ruimte trokken.

Melantha Jhirl, de enige van hen die niet onhandig en slecht op haar gemak leek in vrije val, hield even in om naar de gespikkelde bol van Avalon onder hen te kijken, een statig, immens oppervlak in smaragd en amber. Ze glimlachte en bewoog zich snel door de buis omlaag, waarbij ze haar metgezellen gemakkelijk en gracieus passeerde. Ze waren eerder aan boord van ruimteschepen gegaan, allemaal, maar nog nooit op deze manier. De meeste schepen legden zijdelings aan tegen het station, maar het vaartuig dat Karoly d'Branin had geharterd voor zijn missie was te groot en te afwijkend van vorm.

Het doemde voor hen op: drie kleine eieren naast elkaar, daar-
onder twee grotere bollen haaks op elkaar, met de cilinder van
de motorkamer ertussen, en stukken buis die het allemaal ver-
bonden. Het schip was wit en sober.

Melantha Jhirl ging als eerste door de luchtsluis. De ande-
ren volgden een voor een, tot ze allemaal aan boord waren:
vijf vrouwen en vier mannen, die allemaal aan de Academie
hadden gestudeerd, met achtergronden even divers als hun
studievakken. De fragiele jonge telepaat, Thale Lasamer, kwam
als laatste binnen. Hij keek nerveus om zich heen, terwijl de
anderen babbelden en wachtten tot de toegangsprocedure vol-
tooid was. ‘We worden bespied,’ zei hij.

De buitendeur was achter hen gesloten en de buis was weg-
gevallen; nu gleed de binnendeur open. ‘Welkom op mijn *Nacht-
vlieger*,’ sprak een aangename stem uit het binnenste.

Maar er was niemand.

Melantha Jhirl stapte de gang in. ‘Hallo,’ zei ze en ze keek
verdwaasd in het rond. Karoly d’Branin volgde haar.

‘Hallo,’ antwoordde de warme stem. Hij kwam uit een com-
municator onder een donker beeldscherm. ‘Hier spreekt Royd Eris
Eris, meester van de *Nachtvlieger*. Ik ben blij om jou weer te
zien, Karoly, en blij om jullie allemaal te verwelkomen.’

‘Waar ben je?’ vroeg iemand.

‘In mijn vertrekken, die de helft van deze levensondersteu-
nende bol uitmaken,’ antwoordde de stem van Royd Eris
vriendelijk. ‘De andere helft bestaat uit een lounge-biblio-
theek-keuken, twee sanitaire gedeeltes, één tweepersoons- en
één tamelijk kleine eenpersoonscabine. Ik vrees dat de rest van
jullie slaapplaatsen zal moeten improviseren in de vrachtbol-
len. De *Nachtvlieger* is ontworpen als handelsschip, niet als
passagiersvaartuig. Maar ik heb wel alle betreffende door-
gangen en luchtsluizen geopend, zodat er lucht, warmte en
water in de ruimen aanwezig is. Ik dacht dat jullie dat wel
zo gerieflijk zouden vinden. Jullie uitrusting en computersys-

teem zijn in de ruimen opgeslagen, maar er is nog meer dan genoeg ruimte, kan ik jullie verzekeren. Ik stel voor dat jullie jezelf installeren en dan in de lounge bijeenkomen voor een maaltijd.'

'Ben jij daarbij?' vroeg de psi-psych, een knorrige vrouw met scherpe gelaatstrekken die Agatha Marij-Black heette.

'In zekere zin,' zei Royd Eris, 'in zekere zin.'

De geest verscheen aan de maaltijd.

Ze vonden de lounge zonder veel moeite, nadat ze hun slaapnetten hadden opgehangen en hun persoonlijke eigendommen rond hun slaapvertrekken hadden geordend. Het was de grootste ruimte in dit gedeelte van het schip. Aan het ene eind bevond zich een volledig ingerichte, goed bevoorrade keuken. Het andere eind was voorzien van gemakkelijke stoelen, twee e-readers, een holotank en een muur van boeken, tapes en doorzichtige chips. In het midden stond een lange tafel met zitplaatsen voor tien personen.

Een lichte warme maaltijd stond op hen te wachten. De academici schepten op en gingen aan tafel zitten, lachend en met elkaar pratend, meer op hun gemak dan toen ze net aan boord waren gegaan. En het feit dat het zwaartekrachtnet van het schip aanstond, hielp daar zeker aan mee; het akelige ongemak van hun gewichtloze overstap was snel vergeten.

Uiteindelijk waren alle plaatsen bezet, behalve eentje aan het hoofd van de tafel.

Daar materialiseerde de geest.

Alle gesprekken stokten.

'Hallo,' zei de schim, een heldere weergave van een elegante jongeman met bleke ogen en wit haar. Hij droeg kleren die al twintig jaar uit de mode waren: een soepel vallend pastelblauw shirt met bloezende mouwen en een strakke witte broek met ingebouwde laarzen. Ze konden door hem heen kijken, en zijn eigen ogen zagen hen helemaal niet.

‘Een hologram,’ zei Alys Northwind, de korte, gedrongen xenotech.

‘Royd, Royd, ik begrijp het niet,’ zei Karoly d’Branin, naar de geest starend. ‘Wat moet dit voorstellen? Waarom stuur je ons een projectie? Kom je niet echt bij ons?’

De geest glimlachte flauwtjes en hief een arm op. ‘Mijn vertrekken zijn aan de andere kant van die muur,’ zei hij. ‘Helaas zit er geen deur of sluis tussen de twee helften van de bol. Ik breng het grootste deel van mijn tijd alleen door en stel mijn privacy op prijs. Ik hoop dat jullie dat allemaal zullen begrijpen en mijn wensen zullen respecteren. Niettemin zal ik een hoffelijke gastheer zijn. Hier in de lounge kan mijn projectie zich bij jullie voegen. Overal elders – als er iets is wat je nodig hebt, als je met me wilt praten – gebruik je gewoon een communicator. En ga nu alsjeblieft verder met eten en jullie gesprekken. Ik zal met genoeg luisteren. Het is lang geleden dat ik passagiers heb gehad.’

Ze probeerden het. Maar de geest aan het hoofd van de tafel wierp een lange schaduw, en het werd een gespannen, gehaaste maaltijd.

Vanaf het moment dat de *Nachtvlieger* op sterrenaandrijving overging, bespiedde Royd Eris zijn passagiers.

Binnen een paar dagen waren de meeste academici gewend geraakt aan de lichaamsloze stem uit de communicatoren en de holografische schim in de lounge, maar alleen Melantha Jhirl en Karoly d’Branin leken écht op hun gemak in zijn aanwezigheid. De anderen zouden zich zelfs nog ongemakkelijker hebben gevoeld als ze hadden geweten dat Royd altijd bij hen was. Altijd en overal keek hij. Zelfs in de sanitaire gedeeltes had Royd ogen en oren.

Hij zag hen werken, eten, slapen, copuleren; hij luisterde onvermoeibaar naar hun gepraat. Binnen een week kende hij hen, alle negen, en wist hij hun gênante kleine geheimpjes.

De cyberneticus, Lommie Thorne, praatte tegen haar computers en leek hun gezelschap te verkiezen boven dat van mensen. Ze was helder en vlug, met een beweeglijk, expressief gezicht en een klein, hard, jongensachtig lichaam; de meeste anderen vonden haar aantrekkelijk, maar ze wilde liever niet worden aangeraakt. Ze had maar eenmaal seks, met Melantha Jhirl. Lommie Thorne droeg shirts van zachtgeweven metaal en had een implantaat in haar linkerpols waarmee ze zich direct aan haar computers kon koppelen.

De xenobioloog, Rojan Christopharis, was een norse, twistzieke man, een cynicus die zijn minachting voor zijn collega's nauwelijks verhulde, een eenzame drinker. Hij was lang, krom en lelijk.

De twee linguïsten, Dannel en Lindran, waren in het openbaar geliefden, waarbij ze voortdurend elkaars hand vasthielden en elkaar steunden. Privé maakten ze hevige ruzie. Lindran had een bijtende humor en hield ervan Dannel te raken waar het het meeste pijn deed, met grapjes over zijn professionele vaardigheid. Ze hadden vaak seks, allebei, maar niet met elkaar.

Agatha Marij-Black, de psi-psych, was een hypochonder die soms ten prooi viel aan inktzwarte depressies, die verergerden binnen de benauwde grenzen van de *Nachtvlieger*.

De xenotech Alys Northwind at voortdurend en waste zich nooit. Haar stompe vingernagels waren altijd overdekt met zwart vuil, en ze droeg de eerste twee weken van de reis dezelfde overall en deed hem alleen maar uit om seks te hebben, en ook dan maar kort.

De telepaat Thale Lasamer was nerveus en temperamentvol, bang voor iedereen om hem heen, maar ook onderhevig aan arrogante buien waarin hij zijn reisgenoten pestte met gedachten die hij uit hun geest had opgepikt.

Royd Eris bekeek hen allemaal, bestudeerde hen, leefde met hen en door hen heen. Hij negeerde niemand, zelfs niet dege-

nen die hem de meeste afkeer inboezemden. Maar tegen de tijd dat de *Nachtvlieger* twee weken was opgegaan in de kolkende stroom van de sterrenaandrijving, hadden twee van zijn passagiers het leeuwendeel van zijn aandacht getrokken.

‘Bovenal wil ik het waaróm van hen weten,’ vertelde Karoly d’Branin hem op een kunstmatige nacht in de tweede week nadat ze Avalon hadden verlaten.

Royds lichtgevende geest zat dicht bij d’Branin in de verduisterde lounge en zag hem bitterzoete chocola drinken. De anderen sliepen allemaal. Dag en nacht hebben geen betekenis op een ruimteschip, maar de *Nachtvlieger* hield het gewone ritme aan en de meeste passagiers volgden het. De oude d’Branin, administrateur, generalist en leider van de missie, vormde hierop een uitzondering: hij hield zijn eigen uren aan, gaf de voorkeur aan werk boven slaap en deed niets liever dan praten over zijn lievelingsobsessie, de *volcryn*, op wie hij joeg.

‘Het óf van hen is ook belangrijk, Karoly,’ antwoordde Royd. ‘Weet je echt wel zeker dat die buitenaardsen van jou bestaan?’

‘Ík weet het wel zeker,’ zei Karoly d’Branin met een vette knipoog. Het was een robuuste man, kort en slank, met zorgvuldig geknipt ijzerkleurig haar en in een bijna pietluttig nette tuniek, maar zijn weidse gebaren en het impulsieve enthousiasme waartoe hij geneigd was logenstraffen zijn saaie verschijning. ‘Dat is genoeg. Als alle anderen net zo zeker waren, zouden we een vloot onderzoeksschepen hebben in plaats van jouw kleine *Nachtvlieger*.’ Hij nipte aan zijn chocola en zuchtte tevreden. ‘Ken jij de Nor T’alush, Royd?’

Het was een vreemde naam, maar Royd had maar heel even nodig om zijn bibliotheekcomputer te raadplegen. ‘Een buitenaards ras aan de andere zijde van de menselijke ruimte, voorbij de Fyndii-werelden en de Damoosh. Mogelijk een legende.’

D'Branin gniffelde. 'Nee, nee, nee! Je bibliotheek is verouderd, mijn vriend, die moet je aanvullen de volgende keer dat je Avalon bezoekt. Geen legende, nee, zonder meer echt, maar ver weg. We hebben maar weinig informatie over de Nor T'alush, maar we weten zeker dat ze bestaan, ook al zullen jij en ik er misschien nooit een tegenkomen. Met hen is het allemaal begonnen.'

'Vertel,' zei Royd. 'Ik ben geïnteresseerd in jouw werk, Karoly.'

'Ik was wat informatie aan het coderen voor de computers van de Academie, een pakket dat juist was aangekomen van Dam Tullian na een reis van twintig standaardjaren. Een deel ervan was Nor T'alush-folklore. Ik had geen idee hoelang die erover had gedaan om in Dam Tullian te komen, of langs welke weg hij er was gekomen, maar dat maakte niet uit – folklore is immers tijdloos, en dit was fascinerend materiaal. De eerste graad die ik behaalde, was in xenomythologie, wist je dat?'

'Nee. Ga alsjeblieft verder.'

'Het verhaal over de *volcryn* maakte deel uit van de Nor T'alush-mythen. Het boezemde me ontzag in: een ras van denkende wezens, afkomstig uit een mysterieuze oorsprong in het hart van het melkwegstelsel, varende naar de rand van de Melkweg en, zo werd verondersteld, uiteindelijk op weg naar de intergalactische ruimte zelf, terwijl ze altijd de interstellaire diepte aanhouden, niet afdalen naar planeten en zelden dichterbij dan een lichtjaar bij een ster komen.' D'Branins ogen glinsterden, en terwijl hij praatte, zwaaiden zijn handen enthousiast naar buiten, alsof ze de Melkweg konden omvatten. 'En dat allemaal zónder sterrenaandrijving, Royd, dat is het echte wonder! Dat allemaal in schepen die bewegen met slechts een fractie van de lichtsnelheid! Dat was het detail dat me obsedeerde! Hoe anders moeten zij zijn, mijn *volcryn* – wijs en geduldig, lang levend en ver kijkend, zonder ook

maar iets van de verschrikkelijke haast en passie die de lagere rassen verteren. Denk je eens in hoe óúd ze moeten zijn, die *volcryn*-schepen!

‘Oud,’ beaamde Royd. ‘Karoly, je zei “schepen”. Meer dan één?’

‘O ja,’ zei d’Branin. ‘Volgens de Nor T’alush verschenen er eerst een of twee, aan de binnenste randen van hun handelsfeer, maar andere volgden. Honderden, elk afzonderlijk, uit zichzelf bewegend, op weg naar buiten, altijd naar buiten. De richting was altijd dezelfde. Vijftienduizend standaardjaren lang bewogen ze tussen de Nor T’alush-sterren door, en toen begonnen ze zich te verwijderen. De mythe zei dat het laatste *volcryn*-schip drieduizend jaar geleden verdwenen was.’

‘Achtthienduizend jaar,’ vatte Royd samen. ‘Zijn de Nor T’alush al zo oud?’

‘Niet als sterrenreizigers, nee,’ zei d’Branin glimlachend. ‘Volgens hun eigen geschiedschrijving zijn de Nor T’alush nog maar ongeveer half zo lang beschaafd. Dat zat me een poosje dwars. Het leek van het verhaal over de *volcryn* duidelijk een legende te maken. Een prachtige legende, dat wel, maar niets meer dan dat.’

Maar toch kon ik het niet met rust laten. In mijn vrije tijd onderzocht ik het en vergeleek het met andere buitenaardse kosmologieën om te zien of deze specifieke mythe ook bij andere rassen dan de Nor T’alush voorkwam. Ik dacht dat er misschien een these in zou zitten. Het leek een vruchtbare lijn van onderzoek.

Wat ik vond, onthutste me. Niets van de Hrangans, of de slavenrassen van de Hrangans, maar dat was logisch, zie je. Aangezien zij zich búi ten de menselijke ruimte bevonden, zouden de *volcryn* hen pas bereiken nadat ze onze eigen sfeer gepasseerd waren. Maar toen ik naar bínnen keek, vond ik het verhaal over de *volcryn* overal.’ D’Branin leunde gretig voorover. ‘Ah, Royd, de verhalen, de verhálen!’

‘Vertel,’ zei Royd.

‘De Fyndii noemen hen *iy-wivii*, wat je ongeveer kunt vertalen met “leegte-horde” of “duisternis-horde”. Elke Fyndii-horde vertelt hetzelfde verhaal, alleen de geeststommen geloven het niet. Er wordt verteld dat de schepen enorm groot zijn, veel groter dan enig schip uit hun geschiedenis of de onze. Oorlogsschepen, zeggen ze. Er bestaat een verhaal over een verdwaalde Fyndii-horde, driehonderd schepen onder *rala-fyn*, allemaal volledig vernietigd toen ze een *iy-wivii* ontmoetten. Dat gebeurde vele duizenden jaren geleden, natuurlijk, dus de details zijn onduidelijk.

De Damoosh hebben een ander verhaal, maar zij beschouwen het als de letterlijke waarheid – en de Damoosh vormen, zoals je weet, het oudste ras dat we tot nu toe zijn tegengekomen. Het “volk van de golf”, zo noemen ze mijn *volcryn*. Heerlijke verhalen, Royd, heerlijk! Schepen als grote donkere steden, stil en geluidloos, in langzamer tempo bewegend dan het universum eromheen. De legenden van de Damoosh zeggen dat de *volcryn* vluchtelingen zijn van een onvoorstelbare oorlog, diep in het hart van de Melkweg, aan het eerste begin der tijden. Ze lieten de werelden en sterren achter waarop ze waren geëvolueerd, op zoek naar ware vrede in de leegte ertussen.

De gethsoïden van Aath hebben een vergelijkbaar verhaal, maar in hun versie vernietigde die oorlog alle leven in ons melkwegstelsel en zijn de *volcryn* een soort goden, die de werelden opnieuw vruchtbaar maken in het voorbijgaan. Andere rassen zien hen als boodschappers van God, of schaduwen uit de hel die ons allen waarschuwen om een verschrikking te ontvluchten die spoedig uit het hart zal opdoemen.’

‘Jouw verhalen spreken elkaar tegen, Karoly.’

‘Ja, ja, natuurlijk, maar ze zijn het allemaal eens op essentiële punten: de *volcryn* die uitwaarts varen, en daarbij onze kortdurende rijken passeren en de tijdelijke glorie in hun oer-

oude, eeuwige, schaars verlichte schepen. Dáár gaat het om! De rest is franje, versiersel; we zullen spoedig de waarheid weten. Er is niet veel bekend over de rassen die nog verder inwaarts een bloei zouden hebben gekend, nog voorbij de Nor T'alush – beschavingen en volkeren die zelf half legendarisch zijn, zoals de Dan'lai en de ullish en de Rohenna'kh – en áls ik iets vond, vond ik opnieuw het verhaal van de *volcryn*.'

'De legende der legenden,' opperde Royd. De brede mond van de schim trok zich omhoog tot een glimlach.

'Precies, precies,' beaamde d'Branin. 'Op dat punt betrok ik de experts erbij, specialisten van het Instituut voor de Studie van Niet-Menselijke Intelligentie. We deden twee jaar onderzoek. Het was er allemaal, in de bibliotheek en het geheugen en de matrixen van de Academie. Niemand had er ooit naar gezocht of de moeite genomen het samen te voegen.

De *volcryn* hebben zich het grootste deel van de geschiedenis der mensheid door het menselijke gebied bewogen, al vóór het begin van de ruimtevluchten. Terwijl wij de structuur van de ruimte zelf verbuigen om de relativiteit te slim af te zijn, zijn zij met hun grootse schepen dwars door het hart van onze zogenaamde beschaving gevaren, langs onze dichtstbevolkte werelden, statig en langzaam, langzamer dan het licht, op weg naar de Rand en het duister tussen de melkwegstelsels. Schitterend, Royd, schitterend!'

'Schitterend!' beaamde Royd.

Karoly d'Branin leegde zijn kop chocola in één teug en stak zijn hand uit om Royds arm te pakken, maar greep in licht zonder substantie. Even leek hij van zijn stuk gebracht, maar daarna moest hij om zichzelf lachen. 'Ach, mijn *volcryn*. Ik word overenthousiast, Royd. Ik ben er nu zo dichtbij. Ze hebben twaalf jaar lang mijn geest gekweld, en binnen een maand zal ik ze vinden, zal ik hun schittering aanschouwen met mijn eigen vermoeide ogen. Vooropgesteld dat ik communicatie tot stand kan brengen, dat mijn mensen zulke grootse

en vreemde schepsels als zij kunnen bereiken, zo verschillend van ons, dan, dán heb ik de hoop, Royd, de hoop dat ik uiteindelijk het waaróm ervan te weten zal komen!’

De geest van Royd Eris glimlachte om hem en keek toe door kalme, doorzichtige ogen.

Passagiers worden snel onrustig op een ruimteschip onder sterrenaandrijving, en nog sneller op eentje zo klein en sober als de *Nachtvlieger*. Aan het eind van de tweede week begonnen de speculaties echt op gang te komen.

‘Wie is die Royd Eris eigenlijk?’ mopperde de xenobioloog, Rojan Christopheris, op een avond toen ze met z’n vieren aan het kaarten waren. ‘Waarom komt hij niet naar buiten? Waarom sluit hij zichzelf af van ons?’

‘Vraag het hem,’ stelde Dannel, de mannelijke linguïst, voor.

‘En als hij nou eens de een of andere misdadiger is?’ zei Christopheris. ‘Weten wij iets over hem? Nee, natuurlijk niet. D’Branin heeft hem ingehuurd, en d’Branin is een seniele ouwe dwaas, dat weten we allemaal.’

‘Jouw beurt,’ zei Lommie Thorne.

Christopheris smeed een kaart neer. ‘Pech,’ verklaarde hij, ‘je moet er nog een pakken.’ Hij grijnsde. ‘Wat die Eris betreft, wie weet is hij wel van plan ons allemaal te vermoorden.’

‘Vanwege onze enorme rijkdom, ongetwijfeld,’ zei Lindran, de vrouwelijke linguïst. Ze legde een kaart op de kaart die Christopheris had neergelegd. ‘Afgeketst,’ zei ze zachtjes. Ze glimlachte.

Net als Royd Eris, die toekeek.

Melantha Jhirl was prettig om naar te kijken.

Ze was jong, gezond, actief en straalde een levendigheid uit die de anderen niet konden evenaren. Ze was groot in ieder opzicht: een hoofd groter dan alle anderen aan boord, met lange armen en benen, grote borsten en sterke spieren die soe-

pel bewogen onder een glanzende koolzwarte huid. Haar zin in alles was ook groot. Ze at tweemaal zoveel als wie ook van haar collega's, dronk stevig zonder ooit dronken te lijken, en deed elke dag oefeningen op apparatuur die ze had meegenomen en opgesteld in een van de laadruimen. Tegen de tijd dat ze drie weken onderweg waren, had ze seks gehad met alle vier mannen en twee van de andere vrouwen. Zelfs in bed was ze altijd actief, zodat ze de meesten van haar partners uitputte. Royd bekeek haar met verterende belangstelling.

'Ik ben een verbeterd model,' vertelde ze hem ooit terwijl ze op haar parallelle latten oefende, met zweet glinsterend op haar blote huid en haar lange zwarte haar bijeengehouden in een netje.

'Verbeterd?' vroeg Royd. Hij kon zijn projectie niet naar de ruimten zenden, maar Melantha had hem opgeroepen met de communicator om te praten terwijl ze haar oefeningen deed, zonder te weten dat hij daar sowieso was.

Ze pauzeerde in haar vaste reeks oefeningen en hield haar lichaam recht omhoog met de kracht van haar armen en haar rug. 'Veranderd, kapitein,' zei ze. Ze was hem kapitein gaan noemen. 'Geboren op Prometheus in de elite, kind van twee genetische genieën. Verbeterd, kapitein. Ik heb tweemaal zoveel energie nodig als jij, maar ik gebruik het allemaal. Een efficiëntere stofwisseling, een sterker, bestendiger lichaam, een levensverwachting anderhalf maal die van een normaal mens. Mijn volk heeft een paar verschrikkelijke fouten gemaakt bij hun pogingen de mensheid radicaal te vernieuwen, maar in kleine verbeteringen zijn ze goed.'

Ze hervatte haar oefeningen, snel en gemakkelijk bewegend, en zweeg tot ze klaar was. Toen sprong ze bij de latten vandaan, stond een ogenblik zwaar te hijgen, sloeg haar armen over elkaar, hield haar hoofd schuin en grijnsde. 'Nu ken je mijn levensverhaal, kapitein,' zei ze. Ze verwijderde het netje en schudde haar haren los.